

Pirmas skyrius

Na ir keista taip švęsti Kalėdas, – pagalvojo Elzė. Vakar baigėsi pamokos ir atrodė, kad dabar pats laikas piešti atvirukus ir gaminti kalėdinius valgius. Tačiau ji tik blaškėsi aplinkui, mėgindama atsiminti, į kurią dėžę įdėjo savo violetinį megztinį ir kur atsidūrė jos porcelianinės kačių figūrėlės.

Namai atrodė tokie tušti – vien eilės dėžių ir laukimas, kada šįryt atvažiuos kraustymosi furgonas. Elzės lova vis dar stovėjo bendrame jos ir Saros kambaryje, bet šią naktį ji miegojo miegmaišyje, nes visos paklodės, antklodės ir pagalvės jau buvo sukrautos į dėžes.

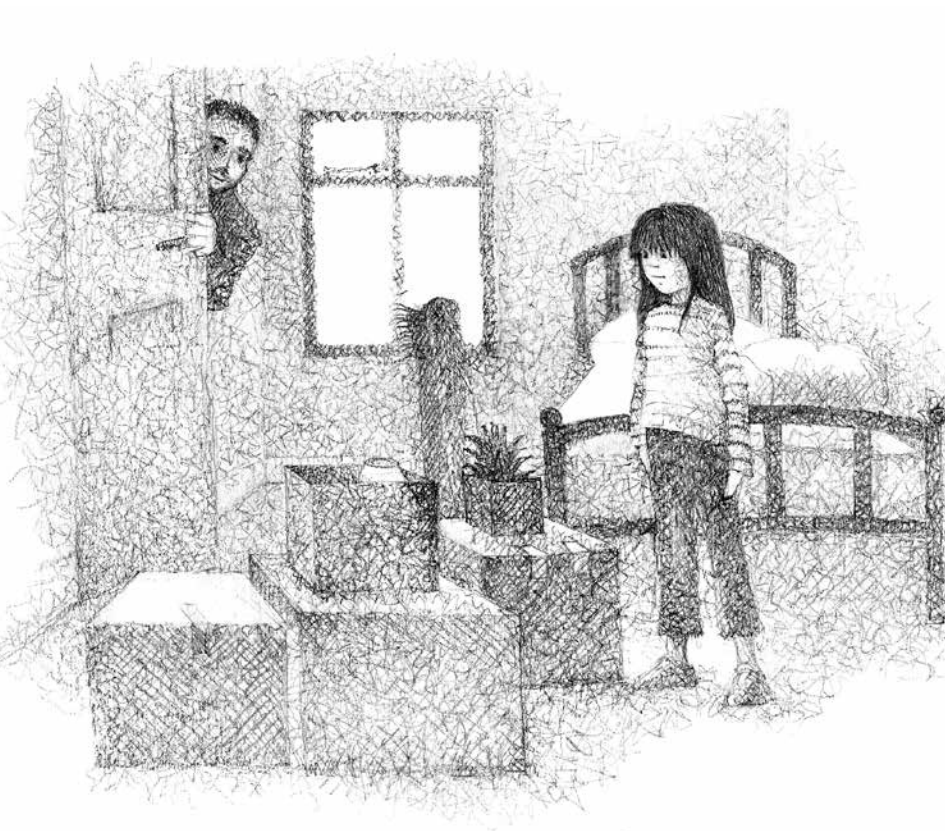
Buvo ir džiugu, ir baisu. Naujieji namai atrodė taip toli – iki jų dar reikės važiuoti dvi valandas. Po Kalėdų tėtis pradės dirbti naujame darbe, o Elzė ir Sara lankys naujas mokyklas.

Viskas pasikeis.

– Elze, kaip tau sekasi? Ar jau viską susikrovei? – įkišo galvą pro duris tėtis. Koks jis atrodo laimingas, – pamane Elzė. Tik gal kiek įsitempęs.

Per pastarąsias keletą dienų reikėjo tiek visko nuveikti.

– Turbūt, – atsakė Elzė ir lėtai apsisuko, žvalgydamasi po keistą, tuščią kambarį.

– Na, ar jau nekantrauji turėti savo atskirą kambarį naujajame name? – išsišiepė tėtis. – Nebereikės dejuoti, kad Sara visur išmėto savo drabužius!

Elzė linktelėjo. Ji jau taip seniai svajojo apie savo kambarį. Tik dabar, kai pagaliau jį gaus, Elzei ėmė darytis neramu, kad kasnakt reikės miegoti vienai. Kai Sara išeidavo nakvoti kitur, kambarys be jos atrodydavo labai nykus.

– Nusileisk žemyn, brangute, – pasakė tėtis. – Papusryčiausim, laukia ilga diena.

Elzė nusekė jam iš paskos laiptų link, bet sustojo tarpdury ir atsisuko atgal.

– Viskas bus gerai, – pasakė ji sau ir sukryžiavo pirštus. – Bus gerai...

Katinėlis suklypo ant dulkėtų grindų ir piktai sumiaukė. Jis buvo alkanas ir nesuprato, kur visi dingo. Įsikniaubęs į seną dulkėtą paklodę jis užmigo tolimiausiam palėpės kampe. Jam ten patiko – kartais ketvertas jo broliukų ir sesučių taip muistydavosi ir trepsėdavo, kad miegoti atokiau nuo jų buvo vienas džiaugsmas.

Paprastai katinėlio mama ateidavo jo parvaryti atgal į guolį, kurį ji įsitaisė dėžėje su senais drabužiais, bet šįryt jis nubudo vienas. Palėpėje buvo kraupiai šalta, tad, kol klaidžiojo, ieškodamas saviškių, katinėlį ėmė krėsti drebulys. Jis krūpčiojo, uostinėjo ir miaukė, bet niekur nieko nebuvo –

jokių kačiukų,
besislepiančių
už dėžių ar
tykančių pul-
ti iš po iškle-
rusio fotelio.
Visi kažkur
dingo.

Katinėlis sto-
vėjo ir spoksojo į
senąjį guolį – jis vis
dar užodė mamą, broliukus ir sesu-
tes. Netgi matė praeitą naktį jų išgu-
lėtas duobutes. Nelaimingas kačiukas
persiropštė per dėžės kraštą ir susi-
rangė ant suplyšusio megztuko, mė-
gindamas sušilti.

Vienas iš jo broliukų ar sesučių pa-
liko čia gabalėlį vištienos, kuri jiems

mama užnešė iš apačios. Katinėlis jį užuodė, noriai apuostė ir ryte prarijo. O tada susiraitė ant skudurų ir laukė, kol grįš mama. Jis žinojo, kad ji turėtų netrukus sugrįžti. Buvo tuo visiškai tikras.

Sukryžiaavusi kojas Elzė sėdėjo vidury lovos ir žvalgėsi po savo naująjį kambarį. Koks jis didžiulis! Kai jie buvo atvykę apžiūrėti namo, šiame kambaryje stovėjo daugybė baldų. Buvo sunku net įsivaizduoti, kaip jis atrodytų su jos daiktais. Tėtis pažadėjo, kad leis jai padėti perdažyti sienas, bet iki tol dar reikėjo daug visko nuveikti.